

Талісман

Ганс Крістіан Андерсен

Переказ Віти Левицької

Принц і принцеса святкували медовий місяць. Вони були невимовно щасливі. Тільки одна думка тривожила їх: вони не знали, як зберегти це почуття нестримного щастя. І вирішили розшукати талісман, що оберігав би їх від усіх гірких розчарувань, котрі можуть спіткати у шлюбі.

Хтось розповів їм про чоловіка, що жив самотою у лісі. Казали, він дуже мудрий і може зарадити навіть у найскладніших ситуаціях. От принц із принцесою покликали його й розповіли про своє бажання. Мудрець уважно вислухав їх і мовив:

— Мандруйте по світу, відвідайте всі країни. Скрізь, де зустрінете щасливе подружжя, попрохайте у нього маленький клаптик тканини, яку ті люди носять близько до тіла. Цей засіб неодмінно допоможе!

Принц із принцесою вирушили у мандрівку. Незабаром на своєму шляху вони почули про лицаря та його дружину — люди розповідали, що вони живуть найщасливішим подружнім життям, яке тільки можна собі уявити. Тож молодята подалися до замку лицаря й запитали, чи справді його шлюб настільки безхмарно щасливий, як ото кажуть.

— Звісно, це так, — почули вони у відповідь. — Але одна прикрість — у нас немає дітей!

Тож принцу й принцесі не вдалось роздобути талісман, і вони подалися далі.

І от вони прибули до країни, де почули про чоловіка, який жив у сердечній злагоді зі своєю дружиною все життя. Пішли до нього до нього і спитали, чи справді він такий щасливий, як про те кажуть люди.

— Так, я щасливий, — відповів чоловік. — Ми з дружиною живемо душа в душу. Одна морока — у нас дуже багато дітей, і від них маємо стільки клопотів!

Тож і від нього молодята не змогли отримати бажаний талісман. Мандрували вони, мандрували по всьому світу, та так і не знайшли людей, які були би беззастережно щасливі в шлюбі.

Одного дня вони побачили пастуха, який радісно награв на флейті. Йому назустріч простувала жінка. На руках у неї було немовля, а трошки старшого хлопчика вона вела за руку. Побачивши її, пастух весело привітався, а потім підхопив на руки дитя, поцілував і пригорнув його. Собака пастуха підбіг до хлопчика, лизнув його ручку й заходився гавкати та підстрибувати на radoщах. А жінка розстелила на траві скатертину і сказала:

— Татусю, іди їсти!

Чоловік сів і заходився обідати, але перший шматок він дав дитині, а другий розділив між хлопчиком і собакою.

Усе це спостерігали принц і принцеса. Молодята підійшли ближче і звернулись до

подорожніх:

— Певно, ви по-справжньому щасливі ра зом!

— Авжеж, — погодився чоловік. — Слава Богу за це! Навіть принц із принцесою не могли би бути щасливішими за нас!

— Тоді послухайте, — принц звернувся із проханням до чоловіка, — зробіть нам ласку, й ви ніколи про це не пошкодуєте. Дайте нам маленький клаптик тканини з одягу, який ви носите близько до тіла!

На це прохання пастух із дружиною якось дивно переглянулись. Зрештою пастух сказав:

— Хай Бог буде свідком! Я був би радий віддати вам не те що маленький клаптик, але й цілу сорочку, якби тільки вона в мене була. Але в нас немає навіть власного лахміття!

І принц із принцесою помандрували далі. Врешті вони стомилися від марних блукань і вирішили повернутись додому. Проїжджаючи повз хатину відлюдника, вони спинилися, щоб розказати йому про свої мандри, і почали докоряти: мовляв, як він міг дати їм таку безглузду пораду?

На це мудрець усміхнувся і сказав:

— Хіба ж ваша мандрівка була зовсім даремною? Невже ви нічого з неї не дізнались?

— Чому ж, — відповів принц, — я дізнався про те, що задоволення власним життям — це найбільш рідкісний дар на землі.

— А я дізналась про те, — додала принцеса, — що для того, аби бути щасливою, людині треба небагато — бути щасливою!

І принц узяв принцесу за руку, й вони поглянули один на одного щирими поглядами, в яких світилась справжня любов. Тоді мудрець благословив їх і сказав:

— Ви знайшли свій справдешній талісман — у власних серцях! Дбайте про нього, оберігайте його, і злі сили зневіри й невдоволення не матимуть над вами влади!